

Nr 151.

Av herr **Lodenus m. fl.**, om silosanläggningars jämnställande i taxeringshänseende med fasta maskiner.

Jämlikt 10 § kommunalskattelagen skall beträffande annan fastighet, till vilken jämväl räknas industrifastighet, särskilt byggnadsvärde åsättas själva byggnaderna. Av byggnadsvärdet skall särskilt angivas vad som belöper på maskiner och liknande tillgångar, vilka äro avsedda att huvudsakligen tjäna industriellt eller därmed jämförligt ändamål (särskilt maskinvärde). Enligt anvisningarna till nämnda lagstadgande är det icke uteslutet att byggnadsvärdet i sin helhet tillika bör betecknas såsom särskilt maskinvärde. Som exempel härpå nämnes förvaringscistern för eldfarliga oljor, som är att betrakta såsom byggnad. I analogi härmed ha yrkanden framställts att jämväl s. k. silosanläggningar i taxeringshänseende skulle jämnställas med fasta maskiner. Dessa utgöra i huvudsak förvaringscisterner för spannmål eller dylikt. På grund av sin konstruktion äro de icke lämpade till något annat ändamål än det vartill de uppförts. De kunna visserligen icke sägas vara maskiner i den vedertagna bemärkelsen, om därmed avses inrättning, som i huvudsak själv utför visst arbete, men de måste dock sägas fylla en annan funktion än en vanlig byggnad och mera direkt ingripa i produktionsprocessen än en byggnad gör. Den väsentliga betydelsen för bedömandet av huruvida en inrättning skall hänföras till fast maskin eller ren byggnad är emellertid att, därest den hänföres till fast maskin, fri avskrivning vid inkomsttaxeringen kan åtnjutas för vissa skattskyldiga, framför allt aktiebolag och ekonomiska föreningar. För jordbrukets föreningsrörelse betyder den fria avskrivningen å silosanläggningar, att dessa tillgångar kunna avskrivas vid en tidpunkt, som är ekonomiskt mera lämplig än om endast samma avskrivningsförfarande, som sker vid byggnader, skulle tillämpas. Möjligheterna att snabbare avskriva dessa tillgångar än vanliga byggnader äro av synnerligen stor betydelse, då dessa tillgångar i allmänhet icke ha något värde, om de icke kunna användas för det ändamål, vartill de blivit uppförda. I motsats till vanliga byggnader kunna de icke heller ekonomiskt byggas om, så att de kunna bli lämpliga till annat ändamål. Det är därför av synnerlig vikt att tillgångarna verkligen kunna avskrivas, då de ekonomiska förutsättningarna härför finnas. En annan synpunkt, som även talar för detta är att genom statsmakternas direktiv uppförandet av silosanläggningar stimuleras för folkförsörjningens skull. Nuvarande bestämmelser ha därför av föreningsrörelsen tolkats därhän, att silosanläggningarna skulle i taxeringshänseende jämnställas med fasta maskiner. Emellertid har kungl. kammarrätten, som i berörda hänseenden är

sista instans i taxeringsmål, genom ett flertal under år 1948 givna utslag deklarerat den ståndpunkten, att silosanläggningarna icke till någon del äro att hänföra till fasta maskiner. På grund härav kan fri avskrivning icke åtnjutas å dylika tillgångar. Då emellertid, som nämnts, en dylik avskrivningsrätt är ur ekonomisk synpunkt högst önskvärd, synes en sådan ändring böra göras i kommunalskattelagen att till fasta maskiner böra hänföras jämväl silosanläggningar.

På grund av vad sålunda anförts hemställa vi,

att riksdagen måtte besluta sådan ändring i kommunalskattelagen, att silosanläggningar måtte hänföras till fasta maskiner, för vilka särskilt maskinvärde skall åsättas.

Stockholm den 22 januari 1949.

Gunnar Lodenius.

Bernhard Näsgård.

Torsten Isaksson.

Lars E. Andersson.

Karl Persson.

P. J. Näslund.
